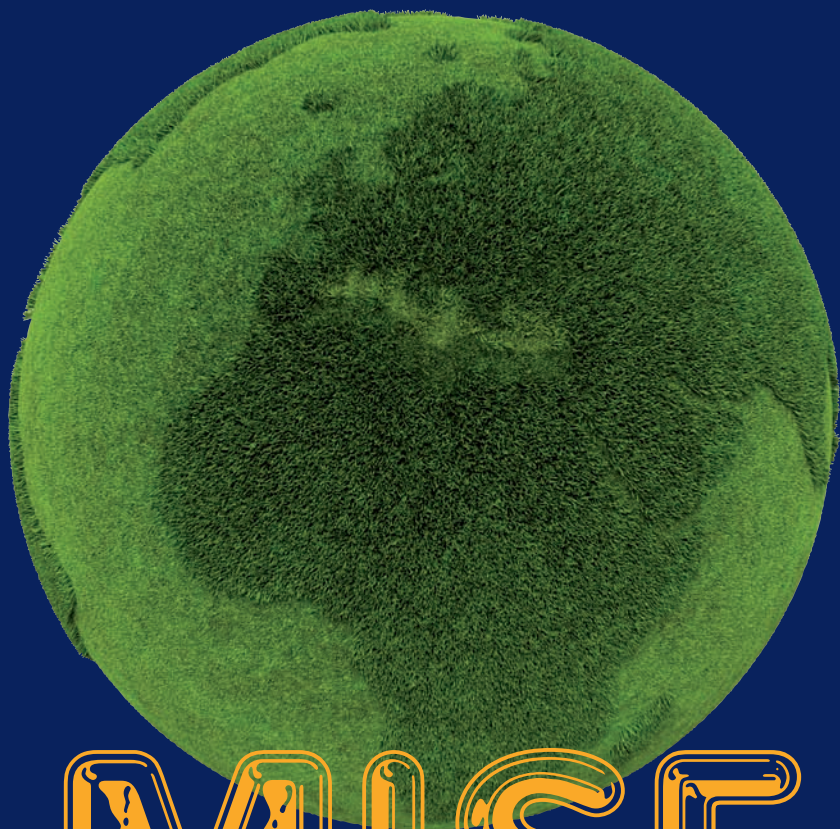

MISE

Jiří Poskočil

ALFA

OLYMPIA

MISE ALFA

Jiří Poskočil

OLYMPIA
PRAHA

Copyright © Jiří Poskočil, 2011

1. vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2011

ISBN 978-80-7376-276-6

Děkuji všem příznivcům sci-fi za zájem o předchozí sbírky a věřím, že ani tato je nezlame. Děkuji také své ženě Lucii za občasnou korekturu mých textů, ale také za její mnohdy podnětné názory. Děkuji své rodině, svým přátelům čtenářům za zájem o mou tvorbu. A děkuji ostatně i mé svébytné kočce Riki, jež mi věrně lehává při psaní na klíně, nevědouc o svém bezelstném přispění.

Schizofrenik

1. Pouhopouhá iluze, vznášející se mimo cokoliv živého.
2. Skrytá myšlenka, hlodající v hlavě a upozorňující o svém záměru.
3. Druhé já, rovnocenné s tím prvním – rozdvojená osobnost.
4. Dominantní přesvědčení o ztrátě původní identity, vyvolávající pochybnosti o svém původním já.
5. Člověka ovládá nové já, nová osobnost.

Nejprve zmasakroval svou blízkou rodinu, pár přátel a pak se vydal na útěk, při kterém ve vraždění pokračoval. Brzy se jeho pověst roznesla a policie začala pečlivě pátrat. Stopy byly více než jasné. To když byl třeba u benzinové pumpy nalezen podřezaný prodavač nebo v bytě uškrcená stařenka, i podpálená ubytovna dělníků byla jeho vizitkou.

Nejraději ale vraždil z dálky, ze zálohy. Byl výborný střelec. Vlastnil malorážku s teleskopickým hledím. Vyhlédl si oběť, kterou pak třeba i před očima její rodiny zastřelil jednou ranou do hlavy ze vzdálenosti, odkud nemohl být ani slyšet výstřel, natož aby mohli spatřit jeho. Takto se vyžíval v pomstě společnosti, která z něho, podle něj samého, udělala to, čím byl.

Na svědomí měl již čtrnáct vražd, když se rozhodl trochu si užít. Celý den sledoval mladou ženu, a když se vracela večer ze zaměstnání, počkal si na ni v jedné tmavší uličce. Jeho záměr byl zcela patrný. Přepočítal se ale v předpokladu,

že to celé proběhne hladce jako jeho ostatní činy. Když se na ni vrhl, oslepila ho nejprve dávka pepřového spreje, který nosila oběť v ruce vždy, když se vracela domů za tmy.

Pozadu odtápál dále od ní. Prozíravá žena ale neváhala, sebrala ze země kus cihly a vši silou udeřila oslepeného útočníka do hlavy. Ten se ihned skácel k zemi. Když se probral, bylo kolem již mnoho policejních vozů a doktor ze záchranky právě konstatoval, že měl štěstí, neboť je to jen slabý otřes mozku. Výslechu je schopen. Ocítl se tedy na policii, kde ho brzy identifikovali jako hledaného mnohonásobného vraha a podle toho s ním bylo i dále nakládáno. Tedy bez jakýchkoliv jemností.

A nyní seděl Chose Chesus Can don Bela v lavici obžalovaného, s pouty na rukou i nohou, a se svěšenou hlavou se chystal vyslechnout si verdikt soudu. Když ho soudce vyzval, aby povstal, s ledovým klidem vyslechl jeho slova: „... odsuzuje se k trestu smrti.“ A když ho následně stráž odváděla ze soudní síně, se zákeřným posměškem se zadíval na Viktorii Morisovou, která zapříčinila jeho dopadení. Náhle změnil svůj škleb v zamračení a pohledem probodl vedle stojícího Viktoriina přítele Johna Simonse. Vypadalo to, jako by mu chtěl něco říct. Jako by se chtěl k němu nahnout a zašeptat mu něco do ucha. Strážci byli ale nemilosrdní a nedovolili Chosemu jediný pohyb směřující jinam nežli ke dveřím síně. Z Dallasu byl Chose eskortován do státní texaské věznice v Houstonu. Zde ho čekal měsíc do popravy elektrickým proudem.

Měsíc uběhl jako voda. Když vedli Choseho do místnosti s elektrickým křeslem, byl na něm vidět stejný klid jako při vyřčení rozsudku. Pečlivě ho připoutali, na hlavu mu nasadili přilbu a do úst vložili krátký dřevěný roubík. Mezi desítkami přihlížejících, zpravidla pozůstalých jeho obětí, stál

i John Simons. Chose si ho moc dobře všiml. Nespouštěl z Johna svůj zrak, a když popravčí zatahl za páku vysokého napětí a vpustil do Choseho proud, i v poslední chvílce, kdy v něm mohl ještě být život, upíral na něj zrak. Po chvíli cukání se z Choseho zakouřilo. Bylo po všem. Pozůstali se rozešli, ale John stál dál, dosud uchvácen touto nevšední podívanou. Stále měl před očima ten jeho pohled.

„Je po něm, Viki,“ řekl John, když se vrátil domů.

Viktorie zareagovala po svém: „Hm. To je dobře.“ Viděla, že jí poprava asi dost otrásla. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Ale jo,“ odpověděl John. Jeho citlivá a mírumilovná duše dostala tvrdý zásah.

Zásah realitou dnešního světa plného bolesti, utrpení, nenávisti a nakonec i smrti.

„Pojď ke mně,“ pochlácholila ho, když viděla jeho nemijící rozčarování. Objala ho.

„Budu OK,“ řekl John po chvíli. „Vyspím se a zítra si na to ani nevzpomenu.“

To si však Johnny jen myslel. Neměl ani nejmenší tušení, jak se brzy změní jeho život.

Tu noc nespal dobře. Ve snech ho stále pronásledoval Choseho bodavý pohled jak ze soudní síně, tak z elektrického křesla. Stále se mu snažil cosi říct. Johnny ale nerozuměl. Když ráno vstal, byl ospalý a celý rozbolavělý od nočního zápasu sama se sebou. V práci byl sice unavený, ale zaměstnal se natolik, že na Choseho takřka zapomněl. Lidé ho znali jako velice vlídného, milého a vstřícného člověka. Nikdy by neublížil mouše, nezvýšil hlas na někoho jiného. Dnes se ale cítil podrážděně. Bylo to dozajista tím nevyspáním. Večer byl tak unavený, že jen prohodil pár slov s Viktorií a šel si lehnout. Další noc nebyla o moc lepší. Znovu ho pronásledo-

val svým pohledem Chose a něco říkal. Johnny slyšel i hlas, ale slovům odporného Portorikánce porozumět nemohl.

Nazítří ráno vypadal John již zbědovaně. Poprvé v životě se mu stalo, že někomu vynadal. Byla to kolegyně Suzan, která potřebovala s čímsi pomoci. John se ale zrovna trápil s něčím jiným. Zakřiknutá Suzan pak odešla se slzami na krajíčku. Johnny si toho všiml. Svěsil hlavu a obličej si položil do dlaní. Co to děláš? ptal se sám sebe. Chvilí zpytoval svědomí a pak se rychle zvedl a pospíchal za Suzan.

„Suzan,“ oslovil ji. S trhnutím se otočila. „Přišel jsem,“ s melancholickým úsměvem prudce vydechl, „abych se ti omluvil. Víš, poslední dvě noci jsem se skoro nevyspal a jsem z toho takový podrážděný. Prosím, promiň.“

Suzan se na něj zadívala a pomalu jí mizel z očí zármutek z té scénky před chvílí. Pak ho pohladila po vlasech a řekla: „To nic, Johne. Víím, že takový nejsi. Přece tě znám.“

„No, právě,“ přisvědčil. „Tak ještě jednou promiň,“ dodal, vrátil se zpět na své místo a dál pracoval.

Večer doma si Johnovy zvláštní nálady všimla i Viktorie. Byl roztěkaný, skoro neurotický, neodpovídal na její otázky. Vždy se po chvíli zeptal znovu, jako by ji ani neposlouchal. Zatímco se ho Viktorie snažila rozptýlit, v jeho nitru probíhal boj. Nenáviděl Choseho Chesuse Cana don Belu z celého srdce, ale přesto na něj musel myslet a snažit se pochopit jeho činy – vraždy. S přemáháním odpovídal Viktorii mile, a když ji pak objal, sklouzla mu dlaň po jejích vlasech až na krk. Cítil, jak se mu svírají prsty. V poslední chvíli dal ruku z jejího krku pryč. Kdyby to neudělal, asi by ji začal škrtit. Viktorie si ničeho nevšimla. Šli spát.

Tentokrát ve snu Chosemu porozuměl. To, co mu řekl, ho doslova probudilo. Zpocený a rozklepaný se probral. Zrychleně dýchal. Zadíval se na mladé tělo spící vedle něho. Měl

bych tě zabít, pomyslel si a vzápětí se té myšlenky zhrozil. Co to říkám? Vždyť ji miluji! říkal si. Znovu se na Viktorii podíval. Ty můžeš za mou smrt. Ty jsi zavinila, že mě chytili, začal jí v duchu vyčítat.

„Ne!“ řekl polohlasně. Uvědomil si, že myslí jako Chose. Posadil se na posteli a šeptal: „Miluji Viktorii. Miluji. A tebe, ty bastarde, tebe nenávidím! Zmiz! Miluji Viktorii...“

Po čtvrt hodinové očistě myslí si lehl a znovu usnul. I ve zbytku noci ho ve snech Chose nabádal k vraždě Viktorie a dával jí za vinu svou smrt. Johnny se ale již neprobudil. Až ráno.

Když přišel do kuchyně na snídani a Viktorie si všimla jeho pytlů pod očima, doslova se lekla.

„Co se děje, John? Proč jsi takový nevyspalý?“

John se na ni zadíval tak, že to chvíli vypadalo, jako by ji žádal o pomoc, a vzápětí, jako by ji nenáviděl.

„Mám sny,“ řekl John po chvíli. „Hrozné sny, které mě budí ze spaní.“

„John,“ přivinula si Viktorie jeho hlavu k sobě.

Ten den nešel John do práce, ale k psychiatrovi. Dvě hodiny s ním rozmlouval. Další schůzku si domluvil na příští den odpoledne. Od lékaře zamířil přes lékárnu rovnou domů. Lehl si, vzal si silné prášky na spaní a konečně se bezesně vyspal. Probudil se asi v devět večer. Viktorie zrovna koukala na televizi v obýváku. John se tiše zvedl a zamířil za ní. Když se plížil kolem kuchyňské linky, zahlédl velký lesklý nůž. Zastavil se a pozorně si ho prohlížel. Po chvilce stál již za Viktorií, která nic netušila. John se na ni chvíli díval, bez dechu, pak se široce rozpráhl a jeho paže padaly směrem k Viktorii jako dvě kladiva.

Ozvalo se tupé žuchnutí. Viktorie vyskočila a leknutím sotva popadala dech. John měl ruce stále ještě položené na

místech, kam dopadly, vedle Viktoriiniých ramen, a smál se. Pak se mu podlomily nohy a on přešel ze smíchu do pláče. Viktorie se uklidňovala. Hleděla napůl vyděšeně a napůl zmateně na trosku, která ještě před pár dny bývala tím milým Johnem, od kterého se nedalo očekávat nic jiného než důvěra a láska. Oběhla gauč a poklekla k němu. V tu chvíli John zvedl hlavu a pohlédl na ni.

Viktorie odskočila a přeběhl jí mráz po zádech. Z Johnova pohledu poznala cosi děsivého. Díval se na ni úplně stejně jako tehdy Chose v soudní síni. Po chvíli ten výraz zmizel a John jí padl tváří do klína. Pomalu ho hladila a konejšila. Na jeho divný pohled brzy zapomněla. John si vzal znovu prášky a prospal celou noc.

Dopoledne se nic zvláštního nedělo. John se cítil chvíli jako Chose, chvíli jako starý hodný John Simons. Ten stále ještě převažoval. Snažil se zápolit s vrahem Chosem, který odkrajoval místo v Johnově duši. Boj to byl ale těžký. Odpoledne se John vydal znovu k lékaři. Znovu mu vyličil, co se událo, znovu byl chvíli Johnem a chvíli Chosem, ale přibývalo času, kdy oba navzájem splývali a nebyli od sebe k rozeznání. Psychiatr předepsal Johnovi další léky – sedativa – a objednal ho na druhý den ráno.

Když přišla Viktorie domů, našla Johna v obýváku, jak sedí na gauči před televizí a ocílkou brousí velký kuchyňský nůž. Nejprve se lekla. Pak si ale všimla dalších nožů a došlo jí, že je to zcela jinak.

„Ahoj, Viki,“ řekl úplně normálně John. Vypadal docela jako dříve. Všiml si, s jakou nedůvěrou pohlíží Viktorie na hromádku nožů na stolku. „Áááh. Říkal jsem si, že by už potřebovaly nabrousit,“ vysvětlil. „V kuchyni už nebyl jediný ostrý nůž.“ Políbil Viktorii na tvář. Jedním tahem shrábl nože a uložil je do šuplete.

Celý večer probíhal jako za starých časů. John byl vlídný, milý a pozorný, stále se usmíval a s Viktorií mile žertoval. Alespoň jí to tak připadalo. Co však neviděla, byly Johnovy pohledy, když byla od něj odvrácená. Byly nenávistné, jako by ji chtěl zabít. Než ulehl, opět se naládoval prášky na spaní, takže se probudil až ráno.

V době, kdy John ještě spal, zvonil v obýváku telefon. Viktorie byla zrovna ve sprše, takže hovor vzal záznamník. Když vyšla jen v županu a všimla si blikající kontrolky, pustila vzkaz. Ozvalo se pípnutí a pak se představil Johnův psychiatr. Chtěl hovořit s Viktorií. Ta ihned vytočila nadiktované číslo a vzápětí se ozval mužský hlas.

„To jsem rád, že vás slyším, slečno,“ řekl psychiatr. „Chtěl jsem vás jen varovat.“ Viktorie naslouchala beze slůvka odporu. „Diagnostikoval jsem u Johna psychózu. Jejím spouštěčem byla zřejmě poprava Choseho Cana don Bely, již se John zúčastnil. Tato psychóza se u něj projevuje schizofrenními stavy, ve kterých si John myslí, že je Chose, a činí vás zodpovědnou za „svou“ smrt. Zároveň se ale jako John této myšlenky brání. Chtěl jsem vám jen říct, že v Johnově a i vašem vlastním zájmu je, abyste na čas odešla z jeho blízkosti. Nasadil jsem mu sice tvrdou a těžkou léčbu, ovšem než jeho tělo začne plně reagovat na medikamenty, uplyne ještě pár dní. To mě přivádí k otázce. Nevšimla jste si na něm v posledních hodinách něčeho zvláštního?“

„Viktorie zalapala po dechu a s vyschlými ústy popsala lékaři včerejší večer.

„Dobře,“ řekl psychiatr. „Johnovi o našem rozhovoru neříkejte. Udělejte, co jsem vám poradil, a kdyby něco, zavolejte na toto číslo.“

Oba se rozloučili a Viktorie položila sluchátko. Zmatečně hleděla na těch pár číslic v poznámkovém bloku. Utrhla

papír, zkontrolovala, jestli John spí, a když viděla že ano, oblékla se, zabalila si nejdůležitější věci a vytratila se z bytu. Na stole nechala Johnovi krátký dopis.

John vstal po další bezesné noci, ale když už nyní bděl a nebyl pod vlivem prášků, začal se Chose znovu objevovat. Než došel John do obývacího pokoje, stačil se s ním ještě pohádat. Pak uviděl dopis. Vyndal z obálky papír a četl. Řádky mu ubíhaly před očima, nakonec mu ruka s dopisem klesla a papír se houpavě snesl na zem.

Dopis byl smyšlený. Stálo v něm, že Viktoriina matka onemocněla a Viktorie musela na pár dní odcestovat za ní.

„Proč mi to ale nemohla říct sama? To musí být asi opravdu vážné,“ říkalo Johnovo „já“. Pak si všiml blikajícího světélka na záznamníku a pustil vzkaz. Uslyšel hlas svého lékaře, zprávu určenou Viktorii. Zapomněla ji v tom spěchu smazat. Choseho „já“ vše okamžitě pochopilo. Chose byl rozzlobený a díky tomu i silnější než John. Vyrázil ven z bytu na schůzku s lékařem. Když tam tak ležel a říkal mu nyní to, co chtěl lékař slyšet, mluvil už pouze on. John už neměl sílu zápasit.

„Tak co říkáte, doktore?“ zeptal se Chose nakonec se zvláštním pohledem.

„No, Johne, musím uznat, že se váš stav lepší rychleji, než jsem doufal.“

„Ale já nejsem John,“ zasmál se Chose a chvíli čekal na doktorovu reakci.

Když si psychiatr vše uvědomil, bylo již příliš pozdě. Chose už držel v ruce velký kuchyňský nůž, čerstvě nabroušený, a než stačil doktor cokoliv udělat, ležel na zemi s nožem v srdci. Chose se na něj shůry podíval a jen tiše řekl: „To máš za to, že jsi varoval tu couru.“ Pak odešel jakoby nic.

Na cestě od doktora navštívil Chose obchod se zbraněmi,